

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

3. Tertia ratio principalis ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

Quæst. VI. Vtrum Conceptus, &c. 169

consistit in indivisibili. Vnde à sola vna ex duabus opinionibus contradictorie oppositis debet attingi, quia impossibile est vt duæ cognitiones contradictoriae sint simul veræ; ergo altera, quæ non attingit veritatem, necessario est erronea, & falsa; ex quo evidenter colligitur esse verissimam totam nostram Minorem quoad vtramque partem; videlicet cognitionem entis vt sic esse scientificam, evidentem, & claram; & cognitiones particularium entium esse confusas, obscuras, falsas, & erroneas, &c.

14 Maior prima, & præcipua est evidens, in omnium sententia: Nam cognitio naturalis, & supernaturalis distinguuntur inter se realiter; neque in vnam, & eandem entitatem possunt coalescere; vt in *Physicis disputat. de potentia obedientiali* demonstravimus.

Item, scientia ratione suæ evidentie, & claritatis distinguitur realiter ab opinione, & fide humana propter obscuritatem, & fallibilitatem earum; nam ex obiecto formali distinguuntur specie, & essentialiter; atqui duæ species distinguuntur realiter, vt videre est in actu odij, & actu amoris, in actu metaphysico, & logico, in actu mathematico, & physico; qui omnes distinguuntur realiter, quia specie, & essentialiter ex obiecto formali distinguuntur; alias, si vna, & indivisibilis entitas esset duarum specierum completarum, etiam posset dari à parte rei vna entitas, quæ simul esset homo, & equus, Leo, & Elephas essentialiter, & sic omnis chimæra posset existere à parte rei; quod non solum naturaliter, sed etiam supernaturaliter ab omnibus negatur posse contingere, quia asserunt implicare evidentem contradictionem, cuius fundamentum non est aliud, nisi quod duæ species sint vna, & eadem entitas, in quo maxima, & immediata repugnantia elucet; sed actus fidei divinæ, & actus fidei humanæ, ille supernaturalis, hic naturalis, actus scientiæ, & opinionis, actus verus, & falsus sunt diversæ species, & essentialiter distincti in suo ordine actuum intellectus, non minus, ac in ordine substantiæ homo, & equus distinguuntur specificiter; ergo cognitio evidens naturalis scientifica, & cognitio fidei, opinionis, & erronea distinguuntur, & præcise distincte realiter.

15 Confirmatur cum Patre Hurtado. Specie distinguuntur actus, quo concipio ens vt sic ab actu, quo clare concipio accidens, & quo concipio substantiam, & ab vtraque simul: ergo est vnus actus. De consequentia non dubium, quia si non esset ab vtraque distinctus, non differret ab vtroque. Duæ primæ antecedentis partes etiam liquunt. Tertia probatur, quia actus, quo concipio ens vt sic, illud facit prædicabile prædicatione formali, & non identica; actus autem, quo concipiuntur substantia, & accidens, non faciunt ens prædicabile formaliter, sed identice: ergo differunt illi actus. Antecedens patet, quoad primam partem, quia hæc prædicatio: substantia est ens, non est identica, sicut hæc, Petrus est Petrus. Secunda pars probatur, quia si ens conciperetur, & conceptu proprio substantiæ, & alio accidentis, vtrumque obiectum non prædicaretur de substantia, esset enim falsa propositio hæc: substantia est ens, quia haberet hunc sensum: substantia est substantia, & accidens: ergo tantum prædicaretur substantia cognita in ratione substantiæ: ergo hæc propositio, substantia est ens, esset identica. Patet consequentia: quia propositio

R. P. Ideph. de Peñafiel, Theol. Schol. Tom. I.

identica est quia subiectum, & prædicatum, & sunt realiter idem, & eodem modo noscuntur: vt Petrus est Petrus, vel hic homo; sed in hac propositione substantia est ens, subiectum, & prædicatum sunt idem, (vt patet, & concipiuntur eodem modo: ergo est identica. Probo Minorem. Quia *ly ens*, per te est substantia clare cognita vt substantia, quæ in subiecto eodem modo concipitur: ergo subiectum, & prædicatum eius propositionis: substantia est ens, eodem prorsus modo concipiuntur.

Dices, quantum ad rem prædicatam esse idem prædicatum cum subiecto, non tamen quantum ad modum prædicandi; (vt aiunt Dialectici).

Contra, modus prædicandi est etiam idem, quia 17 modus concipiendi prædicatum est per te idem cum modo concipiendi subiectum, quia vtrumque est ens cognitum clare vt substantia; Dialectici autem loquuntur de prædicato cognito diverso modo, ac subiectum, vt in hac enuntiatione, Petrus est homo: prædicatum enim concipitur vniversalius; quam Petrus, & non in particulari. Quapropter idem homo prædicatur de Paulo quantum ad modum, quod repugnet; si homo supponeret quantum ad modum pro solo Petro cognito in particulari: ergo si ens ex parte subiecti est substantia clare cognita: similiter, & ex parte prædicati, prædicatio erit identica: ergo vt sit formalis, opus erit, vt ens significet eam confuse cum accidente, vt homo significat Petrum confuse cum Paulo.

Declaratur amplius, ens vt sic, (quamvis non prædicatur vnivoce) est vniversale, & ratio logice communis substantiæ, & accidenti: ergo ens vt sic cognoscitur vno actu non repræsentante in particulari substantiæ, & accidentis. Probo consequentiam; quia obiectum cognitum duobus actibus in particulari secundum suas differentias, non potest prædicari vt quid commune; quia duo actus clari circa duas differentias, illas in se distinguunt, & (vt ita dicam) æquivalent; nec dant vnitatem communem, quæ oritur ex actu confuso non discernente differentias: ea enim ratione Deus non facit vniversalia, quia penetrat omnes differentias; nec nos facimus hominem vniversalem per vnum, vel plures actus; quibus concipimus clare Petrum, & Paulum; Ratio à priori est, quia tunc re, & ratione sunt omnino plura obiecta, & nullo modo vnum; licet eodem actu noscantur.

SVBSECTIO III.

Tertia ratio principalis ponitur.

19 Tercio sic specialiter argumentor. Intellectus noster distinguit conceptum entis prout sic à creato, & increato, substantia, & accidenti; sed hæc distinctio consistit in separatione conceptuum formalium, secundum quam vno conceptu cognoscatur ens prout sic, & altero particulare ens creatum, vel increatum: ergo datur vnus conceptus formalis, præcise pro solo ente vt sic. Maior est certa, & evidens, quia conceptus communis differt ratione à particulari, vt satis in Logica probatum est; & quia ens secundum se, & prout tale neque dicitur creatum, neque increatum, neque substantiam, neque accidens,

Y non

non enim ens est essentialiter Deus, neque essentialiter creatura; neque essentialiter substantia; neque essentialiter accidens, ut exploratum est: Quod autem non est essentialiter aliud, distinguitur ab illo, ad minus virtualiter à parte rei, & actualiter per intellectum: ergo ens provt sic distinguitur per intellectum à creato, & increato, substantia, & accidenti. Minor non est minus certa, & probata est ad longum in nostra hac metaphysica, dum ostendimus intellectum divinum non facere distinctionem rationis præcisi-
vam; quia non partitur conceptus formalis multiplicitatem; nam distingui per intellectum est separari penes conceptus mentis; separari autem penes conceptus, est dari distinctos conceptus mentis, & cognoscere vnum obiectum, altero non cognito; in quo consistit inadæquatio conceptuum, necessaria ad distinctionem per intellectum. Quare si ens provt sic distinguitur per intellectum à creato, & increato, substantia, & accidenti, oportet ut concedatur vnus conceptus formalis re ipsa distinctus à conceptu formali substantiæ, & à conceptu formali accidentis, & à conceptu formali entis creati, & à conceptu formali entis increati, per quem representetur ens inadæquate secundum id solum, quod sibi essentialitè est.

30 Confirmatur, quod est per se intelligibile sine alijs intellectus noster cognoscit vno simplici conceptu formali distincto realiter à conceptibus formalibus aliorum obiectorum, sed ens est cognoscibile sine substantia, & accidenti, Deo, & creaturis: ergo vnicò conceptu simplici formali ab intellectu nostro cognoscitur realiter distincto à reliquis conceptibus formalibus substantiæ, & accidentis, Dei, & creaturæ. Maior est certa. Quia intellectus noster, cum sit finitus, & limitatus, cognoscit multis actibus, quæ seorsim cognoscibilia sunt ad differentiam divini intellectus, qui propter infinitam perfectionem in intelligendo, vnicò simplicissimo actu omnia cognoscit. Probatur minor, quod est ens sine alijs virtualiter, ut supra probavimus, est intelligibile sine illis, quia intelligibilitas consequitur ens provt ens; sed ens provt tale, est ens sine substantia, & accidenti, Deo, & creaturis: ergo est intelligibile sine illis. Probatur minor, quod est prius tale quam aliud, est tale sine illo, quia prius non dependet à posteriori, sed prius est ens constitutum in esse entis, quam substantia, & accidens, Deus, & creatura: ergo est ens sine illis. Probatur minor. Id quod in vnoquoque est prius, est eius essentia, quod vero illi accidit, posterius est, sed substantia, & accidens, Deus, & creatura non sunt de essentia entis provt tale, sed accidunt enti provt ens est, ut patet de se: ergo prius est ens provt tale in suo esse essentiali constitutum, & ad se, quam substantia, & accidens, Deus, & creatura; & quam ipsum ens provt ad aliud, quia vnumquodque prius est ad se, & in se, quam ad aliud, & in aliud. Habeo ergo evidenter ens esse cognoscibile sine substantia, & accidenti, Deo, & creaturis, & consequenter dari vnum conceptum formalem distinctum re ipsa à reliquis representantem ens.

Urgetur, quia constitutum alicuius est prius constituto, quia est quasi causa illius, & causa est prior suo effectui vel quasi effectui; sed ens constituit substantiam, & accidens: ergo est prius illis: ergo intelligibile prius; quia res eo modo

est intelligibilis quo est ens, quia intelligibilitas est passio entis, &c.

Secunda pars, scilicet quod sit vnus, sic probatur. Quia est indivisus in se, & divisus à quolibet alio: ergo vnus secundum rem. Consequentia liquet. Antecedens constat ex superiori assertionem quoad primam partem, ex qua bene inferitur secunda. Quia si talis conceptus est entis, ut sic clare cogniti, non vero alicuius entis particularis ut talis expresse cogniti: ergo est divisus à quolibet conceptu entium particularium ut talium realiter, & consequenter vnus secundum rem, etenim longo diversus ante omnem operationem intellectus est actus, quo ego concipio substantiam determinate, & clare; aut qualitatem, & relationem, cum hic terminetur, & representetur ut imago naturalis rei particularem minime transcendente cetera entia, siue creata, siue increata, ab eo, quo attingo determinate, & clare ens ut rem communem, & permeantem omnia determinata entia, ut Deum, substantiam, quantitatem, relationem, &c. quare harum rerum conceptus ultimare resoluuntur in alterum entis ut sic, & alterum particularis entis, &c. quod esse nequit verum, absque distinctione talium formalium conceptuum. Vnde sicut in nobis ex distinctione reali conceptuum obiectivorum colligitur necessario distinctio realis actuum formalium; ita etiam ex distinctione per rationem in conceptibus obiectivis, eadem distinctio formalium realis inferitur; ut patet, dum cognoscimus in Deo misericordiam, non cognita iustitia clare, tales actus realiter distinguuntur, quibus ea, quæ sunt idem iure, distinguimus cognoscendo inadæquate.

Deinde, quæ dicunt inter se veram similitudinem, & convenientiam, possunt representari ut talia per vnam imaginem; sed Deus, & creatura, substantia, & accidens dicunt inter se veram similitudinem, & convenientiam: ergo possunt per vnam, & eandem imaginem ut similia, & convenientia representari. Maior ex terminis videtur clara, cum similia ut talia sint vnum potius quam multa, & sic exprimi, nata sint per eandem imaginem. Minor etiam prima liquet ex dictis supra, & alijs, cum ratio entis intrinsece omnibus illis, atque essentialiter conveniat, & vere, ac formaliter enuncietur: at talis imago vna, esset formalis conceptus, ut patet: ergo ille simul esset vnus, & non plures.

Deinde, conceptus formalis entis non est vnus: ergo multi: ergo duo saltem, alter substantiæ, alter accidentis; sed neuter horum, vel vterque est conceptus formalis entis ut sic: ergo conceptus formalis entis est vnus, & non multi, omnia videntur nota præter minorem, quam sic probabo. Conceptus formalis entis ut sic est rei vniuersalis, & communis, logicè substantiæ, & accidentis; sed neuter horum conceptuum, vel vterque est rei vniuersalis, & communis logicè substantiæ, & accidenti: ergo. Maior constat; quia ens ut sic enuntiatur vere, formaliter, & intrinsece de substantia, & accidenti, non ut æquale, & inferius, sed ut inæquale, & atque superius, & consequenter ut vniuersale, & vtrique commune: ergo formalis conceptus entis ut sic est rei vniuersalis, & communis logicè substantiæ, & accidenti. Minorem ostendo, quia substantia ut substantia non est quid vniuersale, & commune substantiæ,

tia, & accidenti, & idem est de accidente ut sic; nec etiam substantia ut sic, & accidens ut sic copulatum accepta sunt aliquid uniuersale, & commune substantiæ, & accidenti, ut patet ex enumeratione falsitate: ergo neuter conceptus formalis, vel uterque substantiæ, & accidentis ut sic est rei uniuersalis, & communis logice substantiæ, & accidenti.

34 Tertia pars sic probatur, videlicet, quod sit vnus, & præcisus, seu distinctus secundum rationem. Ad quod suppono nos loqui hic de cognitione certa, & verax quibus sic argumentor.

35 Primo, vnus conceptui obiectivo secundum rationem vnus debet respondere formalis tam re quam ratione; sed datur vnus secundum rationem obiectivus conceptus entis ut sic: ergo, & formalis illi respondens est vnus etiam secundum rem, & rationem. Illatio constat. Minor satis iam locis relatis ostensa est. Maior autem videtur manifestari; quia imaginata per rationem vna imago, & similitudo expressa per rationem debet respondere, cum representans naturaliter, & representatum inuicem proportionentur.

36 Deinde, si non esset vnus secundum rationem, maxime; quia in esse imaginis plura re, & ratione distincta representaret, sed hoc est falsum: ergo. Maiorem concedent aduersarij tanquam suæ doctrinæ basim. Minorem tamen ita proba. Quia talia multa re, & ratione, aut substantia, & accidens tantum essent? & hoc non; tum quia implicat humanum intellectum limitatæ virtutis attingere vno actu secundum rem substantiam, & accidens ut talia sunt, quæ re, & ratione distinguuntur; quia si illa representarentur immediate, & clare iuxta proprias rationes, maxime quia ens ea transcendit, & habet esse analogum; sed tam substantia quam accidens sunt etiam transcendentes suorum inferiorum, & analogæ; unde non possent tantum representari per illum actum immediate, atque distincte: ergo deberent representari omnia particularia entia, atque distincta tam existentia, quam possibilia, siue completa, siue incompleta; vel non esset possibilis conceptus formalis entis, cum non esset maior ratio, ob quam vnum potius quam aliud representaretur, atqui talia entia sunt infinita, representantur igitur infinita, vel nullum, quod implicat: ergo fatendum est, illum conceptum formalem entis vnum secundum rem esse, vnum etiam secundum rationem.

37 At, per illum conceptum formalem vnum secundum rem, multa representari confuse, & sic non esse vnum ratione.

38 Sed contra; quia talia multa, vel representantur secundum proprias rationes eorum distinctivus, ac constitutivas, ut substantia in esse substantiæ, & quantitas, aut relatio in esse talium, vel secundum aliquam rationem repletam intrinsecce in omnibus, in qua dicuntur similia, & convenientia; non cognitis rationibus particularibus: si hoc secundo modo, vere omnia entia particularia ut talia attinguntur confuse per illum conceptum formalem; sed illi clare, atque distincte debet aliquid respondere obiective, ratio nimirum illa communis inventa in eis, à qua ut similia, & convenientia importantur, quæ cum vna ratione sit, & non plures, vnus ratione erit conceptus, atque distinctus comparatione illius, licet confusus respectu entium particularium, quorum nullum potius quam aliud exprimit clare, si au-

R. P. de Naepl. Peñafiel, Theol. Schol. Tom. I.

tem primo modo, iam talis conceptus in representando ea multa non erit confusus, sed expressus, atque distinctus, cum feratur in entia secundum proprias rationes distinctivas, ac constitutivas, qui modus concipiendi, non obsecutus, sed clarus impossibilis est, ut patet; & consequenter impossibile tam multa, ac diversa entia per vnum re conceptum, nostrum intellectum attingere dicto modo.

Secundo, quia conceptus ille est distinctus à parte rei à conceptibus accidentis, & substantiæ: ergo si datur cognitio certa, & vera illorum conceptuum, sine dubio talis cognitio cognoscit illos conceptus ut distinctos: ergo conceptus illi distinguuntur secundum rationem, seu cognitionem; unde secundum rationem præcise duntur, quia per rationem poterit vnus conceptus cognosci sine altero; sicut quia Petrus distinguitur à parte rei à Paulo, cognitio terminata ad illos cognoscit ipsos ut distinctos inter se, & præcise vnum ab alio; nam potest cognoscere Petrum non cognito Paulo; & quia visio Pauli distinguitur à visione Petri, & intellectio Ioannis ab intellectioe Alfonsi, per rationem potest vna cognosci sine alia, & præcise ab illa, sed per vos conceptus entis distinguitur à conceptu Pauli: ergo potest cognosci vnus conceptus sine alio: ergo præcise duntur per rationem.

Solum enim in aliquo sensu potest negari vnum conceptum distingui per rationem ab alio si talis distinctio sit ficta; quia tunc fingit intellectus, quando ubi non est aliqua formalitas, vere, & à parte rei cognoscit intellectus illum, v. g. quando facit distinctionem rationis inter Deum, & attributa, quia cognoscit distinctionem ubi nulla est à parte rei: sed inter formalem conceptum entis, & conceptum substantiæ datur vera, & realis distinctio: ergo intellectus non fingit inter illos distinctionem: ergo non distinguuntur per rationem, &c. sed sæpe distinctio vocatur præcisio: ergo si non distinguuntur per rationem distinctione ficta, nec præcise duntur præcisione rationis.

Dices cum Fonseca, non in hoc, sed in primo sensu præcise duntur per rationem conceptum entis à conceptu accidentis, & substantiæ.

In quem sic efficaciter argumentor ratione ex illius doctrina petita. Nam conceptum simpliciter ratione præcisum ab alijs, cum vocat, in cuius ratione nihil includitur eorum, quæ sunt propria conceptibus, à quibus præcisus est, sed ita se habet conceptus formalis entis ut sic. Igitur est ratione præcisus simpliciter. Illatio tenet. Minor, in qua est sita tota difficultas, ostenditur. Nullo enim existente conceptu formali substantiæ aut accidentis, datur integre à parte rei conceptus formalis entis ut sic: ergo in ratione talis conceptus nihil proprium includitur conceptuum, à quibus præcisus est. Antecedens constat; nam qualitas illa, seu expressa entis ut sic similitudo, aut representatio non componitur ex qualitate, aut expressa similitudine, vel representatione substantiæ, & accidentis in esse talium; quare tota illius essentia cognosci potest adæquate, atque distincte; quin formales conceptus substantiæ, & accidentis ut talium cognoscantur, ut videtur evidens, maxime cum illa entis ut sic expressa similitudo, sit confusa substantiæ, & accidentis; horum autem imagines, seu representationes sunt clare, & nequeat vnum includere in

sua ratione imaginis rationem claræ representationis alterius, & includendo esse illius confusam imaginem, & non potius distinctam, & claram. Unde sicut implicat representationem claram alicuius obiecti includere eiusdem representationem confusam, ita pariter implicat è cōverso representationem claram entis ut sic, ac confusam substantiæ, & accidentis includere horum representationes claras, quales sunt notitiæ substantiæ, & accidentium secundum proprias rationes in effectuum: ergo.

43. Confirmatur, quia ideo per te conceptus formalis hominis est ratione præcisus à conceptibus formalibus Socratis, & Platonis; quia in representatione hominis non includitur representatio Platonis, & Socratis; atqui in representatione entis ut sic non includitur etiam representatio Dei, & creaturæ: ergo. Minorem probō, quia representatio conceptus formalis entis ut sic, est representatio rationis universalis, vere, & intrinsece enuntiabilis de creatura, & Deo ut inferioribus quoad prædicationem, & representatio conceptus formalis Dei, aut creaturæ est representatio rei particularis, & minime enunciabilis de creatura, & Deo vere ut inferioribus quoad prædicationem: ergo in representatione formalis conceptus entis ut sic non includitur representatio conceptus formalis Dei, aut creaturæ, cum nequeat representatio rei communis, & universalis constare ex representatione rei non universalis, & communis.

44. Ais, obiectum representatum per conceptum formalem entis ut sic includi in obiecto adæquate representato per conceptum formalem Dei, aut creaturæ, & sic in representatione conceptus formalis entis ut sic includi representationem conceptus formalis Dei, aut creaturæ; nam obiectum unius est aliquid proprium alterius obiecti.

45. Contra, quia etiam representatum obiectum per conceptum formalem animalis ut sic includitur in obiecto representato per conceptum formalem equi, aut leonis, & tamen in representatione clara animalis ut sic non includitur representatio clara equi, aut leonis: ergo similiter nec in representatione clara entis ut sic includitur representatio clara Dei, aut creaturæ: ergo sicut formalis conceptus animalis ut sic est simpliciter ratione præcisus à conceptu formali equi, sive leonis; ita & conceptus entis ut sic à conceptu formali Dei, & creaturæ: unde, sicut animal ut sic distincte cognitum non est magis proprium equi, quam leonis, quia utrique commune; ita ens ut sic clare cognitum non est magis proprium Dei, quam creaturæ, quia utrique commune saltem analogice.

46. Dices, non includi animal in ratione ultima leonis, aut equi; nec leonem, aut equum in animalis; secus vero ens includitur in ratione ultima, exempli gratia substantiæ, & hæc in ente; unde nequit ens præscindi simpliciter ratione à substantia, bene animal à leone.

47. Contra, quia vel sermo est de inclusione actuali, vel potestativa: si de prima, falsum est, substantiam includi in ente, ut constat ex sæpe dictis; nam sic de ratione entis ut sic esset substantia, & consequenter accidens. Si de altera, verum est, substantiam contineri sub ente, non in ente secundum propriam, & ultimam rationem, quod nõ impedit præcisionem simpliciter; vel in concepti-

bus obiectivis, vel in formalibus, & consequenter nec in ente respectu suorum inferiorum. Quod vero ens includatur, quia est transcendens, in ultima ratione substantiæ; animal autem, quia non est transcendens, non imbibatur in ultima ratione leonis, solum convincit non dari mutuum, & adæquatam simpliciter præcisionem inter ens, & differentias contrahentes ens; sicut datur inter animal, & rationales; quare non licet inferre non dari præcisionem simpliciter secundum rationem saltem inadæquatam ex parte conceptus formalis entis ut sic à conceptibus substantiæ ut sic, & accidenti ut sic; Imo addo, ex inclusione obiecti unius actus in obiecto alterius, male colligi in ratione unius actus includi rationem formalem alterius, & sic non esse ratione præcisos, ut in scientia de animali, & opinione de homine patet: quoniam neutrum est de ratione alterius, cum tamen animal includatur in homine, quod etiam cernitur in eodem obiecto terminante modo claram, & evidentem notitiam; modo inevidentem, & obscuram ratione diversorum mediorum, & tamen una notitia non est, neque esse potest de ratione alterius; quare licet ens includatur in substantia, quia tamen conceptus formalis entis ut sic fertur in ens commune, & illimitatum; conceptus vero substantiæ formalis in ens particularis, & limitatum; qui conceptus neque est, nec esse potest de ratione alterius, & sic ille præscinditur simpliciter ab homine secundum rem, & rationem.

Ex dictis infero, non se habere conceptum formalem entis ut sic quoad unitatem ut se habet nomen æquivocum, quia vel nomen æquivocum sumitur in esse vocis, & materialiter; aut in ratione significandi, & formaliter: si primo modo, unum quidem simpliciter est, cum sit una simpliciter, & realiter vox. Si altero modo, non unum, sed plura simpliciter significat, cum plures habeat significationes ad placitum; at conceptus formalis entis ut sic tam inesse qualitatibus, & materialiter, quam formaliter, & in representando, cum unum ratione simpliciter obiectum representet; est unus simpliciter, & non plures. Imo licet daremus plura representare, & sic esse plures in ratione imaginis, tamen ea plura non representaret à casu, & tanquam omnino diversa, ac disparata ut nomen æquivocum, sed potius ut convenientia, atque similia sub ratione formalis convenientiæ.

Si tamen dicas, etiam dari æquivocum à consilio: Bene, sed rogo, an tale æquivocum à consilio cum analogo recurat, & sit medium inter æquivocum, & univocum, vel recurat cum æquivoco quatenus extreme opposito univoco? si primum: ergo iam conceptus formalis entis erit analogus, & non se habebit sicut nomen æquivocum; quod etiam adhuc à me supra negatum est. Si alterum: ergo iam inter univocum, & æquivocum non datur medium; quod est contra sententiam adversariorum, dividentem nomen in univocum, analogum, & æquivocum.

SVBSECTIO IV.

Secunda Conclusio ponitur.

SENTENTIA P. FONSECÆ MIHI MAXIME DISPLICET. 50
PRIMO ergo displicet divisio conceptus formalis